



# SÁRA

Marie  
Jakoubková

*Marula*

# SÁRA

Marie Jakoubková

# ÚVOD

*Jaro 2018*

Položila jsem dlaň na kliku od dveří do našeho pokoje a pomalu začala otevírat. Snažila jsem se nedělat hluk, abych nevzbudila holky. Než jsem vklouzla dovnitř, zaslechla jsem klapot přibližujících se kroků, doprovázený důrazným voláním.

„Slečno, co to tam děláte?“

Otočila jsem se po směru hlasu. Když se z šera vynořila postava sestry Vránové, leknutím jsem sebou trhla.

„Já-já-já, byla jsem na záchodě!“ zakoktala jsem.

„V noci tady nemáte co pobíhat. Koukejte si zalézt do postele. Přijdeme vás vzbudit přesně v šest. Do té doby laskavě zůstaňte na pokoji!“ řekla přísně.

„Tak se mám snad počůrat?“ šeptla jsem.

Vešla jsem do pokoje, zavřela za sebou dveře a hrdinsky na ni vztyčila prostředníček. Byla jsem si více než jistá, že stojí na druhé straně a poslouchá.

„Jsme tu jako ve vězení!“ dodala jsem polohlasně a lehla si do postele.

„Říkala jsi něco?“ zeptala se rozespalá Magda, ležící po mé levé straně.

„Nic! Spi, prosím tě!“ odsekla jsem a přetáhla si peřinu přes hlavu. *To je stejně spaní! Jak může někdo usínat na zádech?*

V šest hodin ráno vtrhla sestra do pokoje. *Je přesná jako hodinky. Slavomíra Vránová. Děsný jméno, proběhlo mi hlavou.*

„Tak vstáváme, vstáváme! To v noci bloudíme po chodbách a teď se nám z pelechu nechce, co?!“ poznamenala ironicky. Neodpověděla jsem. Jen jsem se protestně ušklíbla.

Sestra přišla blíž, aby mi změřila teplotu. „No vidíte, slečno. Už jste skoro jako rybička. Za pár dní vás určitě pustíme domů!“

Obešla Katku s Magdou a nato se vydala zpět ke dveřím.

„Tak se tu mějte hezky! A večer se zase uvidíme!“

Suše jsem si odfrkla. *Baba jedna.*

# KAPITOLA PRVNÍ

*O dva týdny dříve*

Bylo jaro. Měli jsme jet se školou na výlet a já už několik dní před odjezdem pociťovala lehké pobolívání na pravé straně břicha. Nevěnovala jsem tomu však velkou pozornost. Že by mi něco takového mohlo pokazit společně strávený čas se spolužáky, jsem si nechtěla vůbec připouštět.

Jeli jsme do Krkonoš. Na lyžování tam tou dobou už nebylo moc sněhu, ale tamní hory nejsou krásné jen v zimě. Lidé je navštěvují i v letních měsících a baví se třeba jízdou na kolech nebo pěšími túrami.

Něco v podobném duchu si naplánovala i naše třída. Dvacet pubertáků pod dohledem dvou kantorů a jedné asistentky. Ta byla pro Naďu.

Naďa s námi chodila už od první třídy. Vždycky byla trochu pomalejší, určitým způsobem i retardovaná, ale s Hančinou spoluprací by člověk nepoznal, že se jakkoli odlišuje od nás ostatních. Prostě úplně stejné střevo.

Cestovali jsme vlakem. Učitelé se jednohlasně shodli, že jízda po kolejích bude tím nejlepším způsobem přepravy. Že se do něj jednak pohodlně vejdemo, a hlavně nás bez přestupování dopraví až na místo.

Stačilo jen pohlídat, aby někdo nevystoupil dřív. Dostali jsme proto velice přísné instrukce. Nadneseny byly i tresty, které by nás postihly, pokud bychom daná nařízení porušili.

Nastal čas odjezdu. Všichni jsme se měli dostavit v osm hodin ráno na vlakové nádraží. Učitelé si nás při vstupu do vlaku přepočítali a činili tak pokaždé, když vlak zastavil a několik cestujících mimo naši výpravu vystoupilo.

V cílové stanici, do níž jsme dorazili asi po dvou hodinách ne příliš svižné jízdy, vystoupili z vlaku všichni až na mě. Proběhlo další sčítání, při němž učitelka Kadlecová zjistila, že jeden ze studentů schází.

„Sedmnáct, osmnáct, devatenáct...“ odříkávala nahlas a prstem poukazovala na jednoho po druhém.

„Kdo nám, proboha, chybí?“ zvolala vyděšeně. Všichni se začali kolem sebe rozhlížet.

„Anežka chybí. A já vím, kde je!“ vykřikla Martina Nováková.

„No! Tak, kde vězí? Copak nezná pravidla?“ Druhý učitel Mařík souhlasně přikyvoval.

Když Martina učitelce Kadlecové vylíčila, kde jsem strávila skoro celou cestu, rozběhla se učitelka zpět k nástupišti a bez rozmýšlení se ztratila za těžkými samo otevíracími dveřmi vlaku. Zamířila k záchodu a horlivě ňukala na dveře.

„Anežko, jsi tam? Musíš honem ven. Už jsme na místě a vlak se co nevidět rozjede!“ křičela a nervózně přecházela sem a tam. Ťukání postupně vystřídal bušení pěstí.

„Anežko!“

„Jsem tady, paní učitelko. Je mi hrozně špatně!“

Bylo mi opravdu děsně. K průjmu se v průběhu jízdy přidalo i zvracení. Navíc mě z prvotního občasného pobolívání břicha začaly brát doslova křeče. Abych bolesti trochu zmírnila, ležela jsem chvilkami na zemi schoulená do klubíčka.

„Otevři, prosím!“ volala zpoza dveří.

„Já nevím, jestli to zvládnou, paní učitelko!“ šeptla jsem.

„Zkus to! Nebo aspoň odemkni. Pomůžu ti z vlaku a pak vyhledáme lékařskou pomoc!“

„Dobře, tak-mi-dejte-chvilku!“ odvětila jsem a každé slovo řádně prodýchala. Učitelka pohlédla na zvědavě přihlížející cestující.

„Prosím vás, doběhněte někdo za průvodčím, aby s odjezdem vlaku počkal. Je to naléhavé!“

Nic. Absolutně žádná reakce. Cestující místo pomoci uhýbali pohledem.

„Slyšel mě někdo? Tady jde o život! Můžete mi laskavě někdo pomoci?“ prosila znovu.

Vysoký světlovlasý muž s dioptrickými brýlemi staženými na špičku nosu pohlédl učitelce Kadlecové do očí. Schoval mobil, do nějž si celou dobu vše drze natáčel a nato se odebral k východu. Svižným poklusem doběhl k mašině a odjezd vlaku pozdržel.

„Sláva! Díky, pane!“ zakřičela na něj učitelka. Ostatní cestující dál koukali. Někteří dokonce co chvilku sledovali své hodinky a neempaticky komentovali možné zpoždění.

Učitelka Kadlecová neměla slov. Jen si nad nimi suše odfrkla a znovu zabušila.

Kousek po kousku jsem se z posledních sil doplazila až ke dveřím. Trochu jsem se nadzvedla a nataženou rukou odpojila pentli ze zámku. Učitelka Kadlecová se hned nahrnula dovnitř.

Bylo mi tak stydno. Se staženými kalhotami jsem ležela polonahá na zemi a zcela nehybně čekala, až mi někdo pomůže.

„Anežko! To jsi nemohla něco říct? Někomu se svěřit, že ti není dobře? Mohli jsme přece vystoupit dřív a zavolat záchranku!“ lamentovala a několikrát spráskla rukama. Shýbla se ke mně a opatrně mi kalhoty natáhla.

„Pojď! Pokus se zvednout!“ pobízela mě.

„Nevím, jestli to půjde! Zkusím to!“ odpověděla jsem. Několikrát jsem u toho sykla bolestí.

„Kde tě to bolí?“

„Tady!“ Ukazovala jsem prstem na pravou stranu břicha. Učitelka si mě chvíli prohlížela.

„To bude určitě slepé střevo! No, to je paráda!“

„Slepák? To snad ne!“

„Musíš okamžitě do nemocnice. Tohle není legrace!“ vysvětlovala. Vytáhla z kabelky mobil a vyťukala na číselníku 155ku.

„Dobrý den, tady Kadlecová. Potřebujeme poslat záchranku na vlakové nádraží. Jedna z našich studentek má důvodné podezření na zánět slepého střeva!“

Netrvalo dlouho a sanitka dorazila. Vzhledem k tomu, že jsem se z vlakového záchodku nebyla schopna dostat sama, byla jsem



ráda, když přinesli nosítka a na nich mě dopravili do auta. O deset minut později jsem již ležela na příjmovém oddělení v třebešské nemocnici.

„Dáme vás na pokoj číslo sto jedenáct, slečno Zábranská,“ oznámila sestřička a já souhlasně přikývla. Píchla mi injekci na bolest, a ještě ten den mi odebrali i ono slepé střevo.

Můj výlet do Krkonoš tak definitivně skončil. Namísto procházek a jízd na kole jsem strávila více než měsíc na lůžkovém oddělení tamní nemocnice. K mé vlastní smůle se totiž objevily nečekané komplikace, které tento neplánovaný pobyt v lékařském prostředí ještě o několik týdnů prodloužil.

## KAPITOLA DRUHÁ

Nadešel večer. Právě se měnily služby. V půl sedmé se otevřely dveře našeho pokoje a v nich se objevila sestra Vránová. Přesně, jak ráno sama slíbila. Když mě spatřila, přísně pronesla:

„Dneska v noci žádné procházení po chodbách, jasný?“ Hrozila ukazováčkem a netrpělivě vyčkávala na mé souhlasné pokývnutí.

„Ale co když se mi bude chtít na záchod? To se mám jako počůrat nebo co?“ odpověděla jsem nechápavě.

„Když se vám, slečno, bude chtít na malou, není nic jednoduššího, než si zazvonit a my vám doneseme mísu!“

„To určitě, babo!“ špitla jsem polohlasně se zakrytými ústy peřinou.

„Říkala jste něco?“

„Ne!“

„No proto!“

Vykouzčila na rtech pohrdavý úšklebek a dodala: „Tak se tu všichni mějte hezky a dobrou chuť k večeři!“

Popadla tlakoměr s teploměrem a odešla. Bouchla dveřmi tak silně, až se rozechvěla skla v oknech.

„Děsný!“ poznamenala Magda.

Nereagovala jsem. Otočila jsem se na bok a dívala se oknem ven. Podvečerní slunce mě svými hřejivými paprsky jemně

šimralo do nosu. Bez kýchnutí jsem si s ním hrála až do příchodu služby s večerí.

„Copak nám nesete dobrého?“ zeptala jsem se zvědavě.

Pani s tácem (tak jsme jí říkaly) se na mě ani nepodívala. Jen si odfrkla a praštila tácem o desku stolu. Rohlíky, jež se prudkým pohybem rozkolébaly po celé ploše, téměř přepadly.

„To je dneska den!“ řekla opět Magda.

Žena se otočila a hodila po mně pěkně nepříjemný pohled.

„Já nic neřekla!“ hájila jsem se.

„Hm!“ odvětila žena a se stejným úšklebkem odkráčela z místnosti.

Všechny tři jsme vyprskly smíchy.

Večer se neuvěřitelně vlekl. Stála jsem u okna a sledovala, jak se venku postupně stmívá. Jak se prostředí kolem nemocnice zahaluje do různých odstínů šedi a každou uplynulou minutou v temném oparu mizí i hory v dáli.

Když vše docela potemnělo, lehla jsem si do postele. Vzpomínala jsem střídavě na naše a na spolužáky. *Už jsem je takovou dobu neviděla.*

Stýskalo se mi. V hustých provazech se mi z vnějších koutků spouštěly slzy téměř ke krku a cestou se vpíjely do vlasů kolem obou uší. Začala jsem hledat kapesník. Štrachala jsem rukou pod polštářem a také ve stolku u postele.

„Jsi v pohodě, Anežko?“ Ozval se Magdin hlas.

„Jo, dobrý. Klidně spi. Jen hledám kapesník!“ odpověděla jsem a pátrala dál.

„Počkej, já mám nějaké u sebe. Tumáš!“ řekla a podala mi celý balíček.

„Jsi zlatá, děkuju moc. Já vím, že je tady někde taky mám, ale po tmě je nemůžu najít!“ zašeptala jsem.

Otevřela jsem balíček a vytáhla z něj jeden složený kapesník. Chtěla jsem Magdě zbytek vrátit, ale ta se mezitím otočila na druhý bok. Položila jsem ho tedy na stolek. Než jsem zavřela oči, uvědomila jsem si, že se mi chce na malou.

„Já to věděla!“

Opatrně jsem si sedla. Vklouzla do pantoflů a potichoučku došla ke dveřím. Přiložila jsem k nim ucho a bedlivě naslouchala. Až na svůj vlastní dech a lehké chrápání holek jsem neslyšela nic.

Protáhla jsem se malou škvírou, abych do pokoje nevpustila příliš světla z chodby. *Úplně jsem si zapomněla obléct župan*, napadlo mě, když jsem shlédla na svou košili, pod níž jsem neměla nic. Už jsem se pro něj ale nevracela.

Vyrazila jsem rovnou k záchodům. Našlapovala jsem zlehka a tiše, aby se mi nestihly přilepit podrážky k podlaze.

Chytila jsem za kliku a modlila se, aby dveře nevrzly.

„Uf!“ Rozsvítila jsem a automaticky na sebe pohlédla do zrcadla.

„No, ty ale vypadáš!“ Nemyla jsem si vlasy dobrých osm dní a podle toho také vypadaly. Trochu jsem si je prohrábla a stáhla

k jedné straně. Upravila si ofinku, která mi trčela do všech možných stran, a nakonec se usmála.

„No, hned je to lepší!“

Když jsem vylezla zpět na chodbu a opět za sebou tiše dovírala dveře, překvapil mě známý hlas, jehož dozvuky mi doslova dýchaly na záda. Otřásla jsem se.

„Slečno Zábranská?“

„Dobrý večer, sestro Vránová!“ pozdravila jsem. Ani jsem se na ni neotočila.

„Co jsem vám říkala o těch nočních výletech?“ Mlčela jsem.

„No? Já čekám!“ řekla a začala si podupávat nohou.

Znechuceně jsem se otočila jejím směrem a mezi zuby procedila:

„Že nemám v noci chodit na záchod!“

„No a co tady tedy děláte?“ pokračovala ve výslechu.

„Když se mi fakt chtělo!“ začala jsem se hájit. „Nechci chodit na mísu. Přece nejsem žádný ležák!“ zvýšila jsem hlas.

„Ale jste po operaci a pokud by se vám na záchodě udělalo zle, měla byste nejen vy, ale zejména my, pěkné problémy!“ odvětila a zamračila se na mě.

Nevěděla jsem, co odpovědět, a tak jsem byla zticha a se sklopenou hlavou čekala, co mi dalšího vytkne.

„Běžte si lehnout!“ řekla po chvíli. „A už nikam necestujte!“ Nato mě pohládila po rameni. Docela mě tím překvapila. Když natahovala ruku, měla jsem tendenci se spíše uhnout. Bázně jsem

se jí podívala do očí. Nepůsobily ale přísně jako jindy. Vypadaly více lidsky.

Pod jejím dohledem jsem dokráčela až ke dveřím pokoje.

„Děkuju, dál už to zvládnou sama!“

„Jen běžte! Já si počkám, než za sebou zavřete!“ odvětila a skutečně čekala.

Zlehka jsem chytila kliku do dlaně a pomalým tahem ji tiskla dolů. Nahlédla jsem malou škvírou dovnitř. Přes všudypřítomnou tmou mi zrak utkvěl na výrazně temnějším stínu u mé postele.

Trochu jsem zamrkala, abych se ve tmě zorientovala. Vedle mého lůžka stála nějaká dívka. Byla oblečená do nemocniční košile.

Sestra Vránová do mě zezadu šťouchla.

„Tak už si běžte vlézt do postele. Co tu tak stojíte?“

„Když tam někdo je?“ vypadlo ze mě.

„Co to plácáte? Kdo by tam byl?“

„Já nevím, nějaká holka!“ S nechápavým výrazem ve tváři jsem se na ni otočila a prstem ukazovala směrem ke své posteli.

„Prosím vás!“ poznamenala sestra.

„No, je vidět, že se po nocích toulají i jiní, co?“ namítl jsem ironicky.

„Slečno Zábranská?!“ vykulila na mě výhrůžně oči.

„Už mlčím!“

Odstrčila mě ode dveří a plná adrenalinu vstoupila do pokoje. Nahmatala na zdi vypínač a rozsvítila zářivku nad jídelním stolem.

Rozhlédla se po místnosti, v níž však kromě dvou rozespalých holek nikdo další nebyl.

„Co se děje? Proč tu svítíte?“ zasípala Magda.

„Zhasněte. Chceme spát!“ přidala se Katka.

„Tak kdepak ji máte, slečno Záborská?“

„Nevím. Ale přesně tady stála!“ Přešla jsem na místo, kde jsem ji viděla a několikrát se otočila kolem dokola. „Na tomhle místě! Byla zády ke dveřím. Přisahám!“ obhajovala jsem se.

„Legrácky! To si nezvykejte, slečno!“ řekla sestra důrazně.

„Já si nedělám legraci. Vážně jsem ji tady viděla. Věřte mi!“

Sestra Vránová se otočila a s řádným bouchnutím dveří odešla pryč.

Magda se posadila a promnula si oči. Koukala se střídavě na mě a vzápětí zase na Katku, která se po bouchnutí dveřmi též dokonale probudila.

„Co se stalo, Anežko?“

„Netuším!“ šeptla jsem.

Otočila jsem se ke své posteli a nechápavě kroutila hlavou. Holky se na sebe dívaly a snažily se mlčky dorozumět.

„Já vás vidím, jestli vám to nevádí!“

„Tak nám to řekni!“ žadonila Magda.

„Ty jsi tady u nás v pokoji fakt někoho viděla?“ zajímala se i Katka.

„Možná! Vlastně, teď už ani nevím. Byla jsem si jistá, že tu vidím nějakou siluetu, ale asi se mi to jen zdálo!“ odpověděla jsem.

„Siluetu, jo? A kde byla? A jak to, že když Vránová rozsvítla, nikoho jsme neviděly?“ pokračovala ve vyzvídání Magda.

„To je právě to divný! Nechápu to!“

„Co když to byl nějaký duch?“ vypadlo najednou z Katky.

„Duch, jo? Jděte někam s duchama!“ zaječela Magda. „Já se jich bojím!“ Schovala si nohy pod peřinu, a hned na to si ji vytáhla až k očím.

„Prosím tě, to byla legrace!“ uklidňovala ji Katka. „Řekla jsem to proto, aby to působilo tajemněji!“

„No, ale co když je to fakt pravda!“ pokračovala Magda.

„Proč bychom tu zrovna my měly mít ducha? A hlavně, proč by se případně neobjevil dřív?“ snažila jsem si zachovat chladnou hlavu.

„Proč se neukázala dřív, může mít svůj důvod. Jo a dneska už radši nezhasínejte. Chci tu mít světlo. Jinak neusnu!“ přikázala Magda.

„Dobře, necháme zářivku nad stolkem zapnutou. Za chvíli stejně bude svítat!“ odpověděla jsem.

Zalezla jsem do postele, peřinu si přitáhla do pasu a položila přes ni ruce. Dívala jsem se do stropu a chvilkami na levou stranu svého lůžka. Přesně na místo, kde jsem viděla stát tu dívku. *Stejně tu byla.*

„Tak holky, dobrou!“

„Hm, dobrou!“ odpověděla Katka.

Magda mlčela. Stále seděla v posteli s vytaženou peřinou až k očím a sledovala, jestli se v místnosti něco nepohne.



„Můžu si lehnout k tobě, Anežko?“

Udělalala na mě psí oči a mně nezbyvalo než souhlasit.

„Ale jo, tak pojd'! Stejně je to všechno tak nějak moje vina!“ odpověděla jsem.

„Akorát si musím vzít i stojan s kapačkou!“ podotkla, táhnouce za sebou kovovou konstrukci se zavěšeným pytlíkem s infuzí.

„Hlavně si to prosím tě nevytáhni, jo?“ strachovala jsem se.

„V pohodě. Zvládnu to!“ řekla a usmála se na mě.

Lehly jsme si vedle sebe. Magda mě pod peřinou chytila za ruku. O chvíli později jsme všechny tři za svitu zářivky i počínajícího svítání konečně usnuly.

## KAPITOLA TŘETÍ

„Co tu svítíte? Šetření vám asi nic moc neříká, co?“ zařvala hned ve dveřích sestřička ranní směny.

„Jako by to platila ze svýho!“ podotkla tiše Magda.

Sestra přistoupila k oknu a otevřela jej dokořán. Zadívala se na prázdnou postel a další pohled věnovala Magdě.

„Proč nespíte na svém lůžku, slečno?“

„Já jsem se v noci bála!“ odvětila stydlivě.

„A co ta infuze?“ zhrozila se. „Počkejte, podívám se na ni!“ řekla a svižně popoběhla ke stojanu. Sňala z něj skoro prázdný pytlík a odešla.

„Vyspala ses trochu? Nepřekážela jsem ti tady?“ otočila se na mě Magda.

„V pohodě. Mně se na zádech stejně celkově blbě spí. Ani si neumíš představit, jak se těším, až si budu moct lehnout na břicho!“ odvětila jsem a trochu se protáhla.

Po chvíli se otevřely dveře a v nich se objevila znovu sestra.

„Tak snad si už přelezete na své lůžko, ne?“ zvolala a kroutila hlavou.

„Už jdu!“ odsekla Magda a začala se soukat z postele.

„Hlavně opatrně, slečno. Ať si nevytáhnete kanylu!“

„No jo, pořád!“ Sestra chytila Magdu za předloktí a pomohla jí k posteli.

„Položte se a já vám zatím připnu novou infuzi. Tahle je trochu silnější. Je možné, že se budete cítit unavená. Kdyby vám náhodou bylo špatně, hned si zazvoňte. Nebo poproste tady děvčata!“ Pohlédla na mě s Katkou a se zdviženým obočím čekala na naši souhlasnou reakci.

„My se o ní postaráme, sestřičko. Žádný strachy!“ poznamenala jsem.

„Dobře, dobře. Za chvílku vám donesou snídani, tak si nechte chutnat. A žádné vylomeniny, jasné?“ Posbírala si věci a odešla.

„Co myslela těma vylomeninama?“ Otočila jsem se k Magdě.

„Nevím. Třeba prohodily pár slov s Vránou a ta ji informovala o tom nočním divadle!“ přidala se do hovoru Katka.

„Úplně bych na to zapomněla!“ vyhrkla Magda a jemně sebou otřásla.

„Ty buď teď hlavně v klidu. Víš, co říkala sestra. Jo a kdyby ti fakt bylo nějak špatně, hned řekni!“ Pohrozila jsem vztyčeným ukazováčkem.

„Ano, mami!“ odpověděla Magda a ušklíbla se.

Znovu se otevřely dveře. Tentokrát do nich vstoupila služba se snídaní.

Raději jsem nic nekomentovala. V duchu jsem se usmála a beze slov si převzala tác se třemi rohlíky, dvěma malými másličky, balíčkem šunky a několika cherry rajčátky.

„Moc děkuju!“

„Není zač!“ odpověděla rázně korpulentní žena v rozepnutém plášti a drdolem na hlavě. Ani se na mě nepodívala.

Holky už měly na mále, aby nevyprskly. Já se docela držela. Jakmile však za sebou zabouchla dveře, vystřídal ticho ohromný výbuch smíchu.

Magdě se po snídani udělalo skutečně trochu nevolno. Zavolaly jsme hned sestřičku, která jí infuzi obratem odpojila. Zjistilo se, že má na některou látku alergii.

„A to jsem se tak pěkně najedla!“ poznamenala, když nahlédla do misky, kterou jí sestřička přinesla na zvracení. Musela jsem uhnout pohledem, abych jí tam taky trochu nepřidala.

Po snídani proběhla velká vizita. Těšila jsem se, že mi konečně sdělí, kdy budu moci jít domů. To se však nestalo.

„Slečno Záborská, bohužel vám testy pořád nevycházejí dobře. Máte někde v těle zánět a nám se nedaří přijít na to, kde se přesně nachází. Dostanete nová antibiotika a chvílku si u nás ještě poležíte!“ řekl primář Bláha.

Přestože jsem nečekala kdovíjaké zázraky, jeho reakce mě překvapila. Bylo mi rázem tak smutno. Svě pocity jsem však před celým lékařským sborem zvládla potlačit. Nechtěla jsem, aby mě kdokoli z nich litoval. Pohlédla jsem na sestřičku, stojící těsně vedle mě. Starostlivě se na mě usmála a pokrčila rameny.

„Vždyť vám tady není zase tak špatně, ne? Staráme se o vás, jak nejlépe umíme!“ pronesl primář a poplácal mě po ruce.

„Ale jo. Je to tady fajn!“ lhala jsem.

Postupně přešli k Magdě. Ta chudák jen ležela a celá vyblitá skoro splývala s bíle povlečeným polštářem.

„No, nevypadáte úplně nejrůžověji!“ poznamenal primář, když si Magdu prohlédl. „Ale nebojte se, předepíšu vám něco jiného a zase bude dobře!“

„To budete hodnej!“ zašeptala. Nato zavřela vyčerpáním oči, a ještě v průběhu vizity znovu usnula. Sestřička se ji snažila vzbudit, ale bylo to marné. Spala jako poleno.

Když vizita skončila a lékařská delegace za sebou zavřela dveře, slezla jsem z postele a šla pohladit Magdu po vlasech. Bylo mi jí tak líto. *Snad bude zase brzy v pořádku.*

Přistoupila jsem k oknu a zadívala se na dokola se vztyčující Krkonoše. Povzdychla jsem si a raději se vrátila zase do postele.

Vzala jsem si časopis, který měla Magda na stolku a chvíli v něm listovala. *Samý drby.*

Holky pospávaly a já se neuvěřitelně nudila. Rozhodla jsem se vyrazit na malou procházku po chodbě. Oblékla jsem si župan a v tichosti opustila pokoj. Na chodbě byl tou dobou docela ruch. Oběma směry se procházely houfy pacientů. Mezi nimi svižně pobíhaly sestřičky, proplétající se mezi uklízečkami, které se právě rozhodly vytříit.

Hned jsem si začala představovat, jak některý z pacientů na mokré podlaze uklouzne a vinou nemocničního personálu si třeba zlomí nohu nebo se jinak poraní.

Musela jsem se svým škodolibým myšlenkám zasmát. Pomalým krokem jsem postupovala chodbou, prohlížela si obrázky na stěnách, četla nejrůznější pokyny, které tam byly vyvěšeny a krátila si čas. Alespoň do večere.

Oběd byl ten den tak hnusný, že jsem se v něm jen povrtala a vrátila jej skoro celý nazpět. Magda nejedla vůbec. Dobu oběda kompletně prospala. A Katka byla zrovna na nějakém zákroku, takže oběd dokonce propásla.

Zastavila jsem se u jednoho z obrazů a prohlížela si výtvar, který namalovala nějaká Sára. Podle dovedností, které do malby vnesla, jsem ji tipovala tak na osm, maximálně deset let.

*Jako bys to uměla namalovat líp, problesklo mi myslí.*

„Jasně, že bych to líp nezvládla. Ale kritizovat mi docela jde!“ odpověděla jsem si polohlasně.

Zleva ode mě se ozval něčí hlas.

„To jste mluvila na mě?“ Otočila jsem hlavu po jeho směru. Na lavičce vzdálené přibližně dva metry seděla postarší žena. Na očích měla černé slepecké brýle.

„Omlouvám se, dobrý den! Nemluvila jsem na vás. To já jen tak sama pro sebe, víte?“ začala jsem vysvětlovat.

„Tak to jo!“ odvětila žena. „Vlastně je škoda, že jste nemluvila na mě!“ řekla ještě.

„A pročpak?“ zajímala jsem se.

„Proč? Moc lidí si tady se mnou nepovídá. Asi je odpuzují svou slepotou, nevím!“

Trochu mě její reakce zaskočila. Popošla jsem blíž a snažila se ji drobet povzbudit.

„To si nemyslím. A o čem byste si chtěla povídat?“

„To je úplně jedno, slečno. O čemkoliv, co vás zajímá!“

Zamyslela jsem se. Jako na potvoru mě však nic nenapadalo. Posadila jsem se vedle ní na lavičku a několik vteřin seděla zcela mlčky.

„Víte, já najednou vůbec nevím, o čem mluvit!“ Bála jsem se, že se urazí. Že svým chováním zapadnu do stejné krabičky jako ostatní.

„Slečno, víte, úplně mi stačí, že tu se mnou sedíte. Je to moc pěkný pocit. Věřila byste, že jste po dlouhé době první člověk, který se tady se mnou dal do řeči?“

„Vážně? To snad ani není možný!“

Žena se ke mně otočila a nahmatala mou ruku. Nevěděla jsem, jak zareagovat, a tak jsem ji jemně stiskla.

„Jmenuji se Anežka!“ představila jsem se a automaticky se na ni usmála. Vzápětí mi však došlo, že můj úsměv stejně nevidí, a tak se mé koutky zase pozvolna stáhly zpět.

„Libuše, těší mě!“

„To je pěkný jméno, Libuše. Takový historický!“ poznamenala jsem.

„No, Anežka v dnešní době už také není úplně běžné!“ odvětila Libuše a mně nezbývalo než souhlasit. Beze slov jsem pokývala hlavou. Nato mi však došlo, že mě vlastně nevidí, a tak jsem dodala: „To máte pravdu!“

Když mi Libuše ruku pustila, protože pro ni přišla sestřička, aby ji odvedla na vyšetření, rozhodla jsem se vrátit do pokoje.

„Na shledanou!“ rozloučila jsem se. Chtěla jsem zamávat, ale...

Cestou jsem se znovu zastavila u obrázku od neznámé Sáry. Zajímalo mě, co tou mazanicí chtěla světu sdělit. Ironicky jsem se usmívala a nechávala svou kritickou mysl popisovat, co si o díle myslí.

*Černé šmouhy, ledabyle jedna přes druhou přepatlané a jakési dva žluté nebo snad dokonce zlaté kruhy? Absolutně mimo mé chápání.*

„Divný!“ zakončila jsem svůj vnitřní monolog a pozvolna odkráčela ke dveřím našeho pokoje.